

tem ničesar delala, razen zgago med kmeti, da so se prepirali med seboj, Samostojna pa je imela dobiček od tega. Njeno zadnje delo je bilo enako škodljivo slovenskemu narodu, kot njeno prvo. Edini poslanec Samostojne kmetijske stranke Pucelj je glasoval za grozni proračun 13 milijard dinarjev. Slovenija bo po tem proračunu grozovito obremenjena, ne bo pa temu bremenu primerno niti desetine prejela.

Zakaj je Samostojna tako delala?

Samostojna ni bila nikdar samostojna! Preje je bila odvisna od Žerjava, zdaj na koncu pa je bila odvisna od Radiča. Delala je najprej to, kar je rekel Žerjav, zdaj pa to, kar je rekel Radič. Kar pa je rekel slovenski kmet, tega ni delala nikoli. Slovenski kmet ji je dal najprej besedo, naj govori zanj. Stranka je imela osem poslancev. Ker niso govorili in delali za kmeta, jim je ta besedo vzel. Ostal je samo še Pucelj. Ta pa je vedel, da bo še on besedo izgubil, da ne bo več kot poslanec Samostojne kmet. stranke izvoljen. Zato hitro to falirano ime proč, pa — novo sem!

Nova maska — stari ljudje.

Ali bodo ti »prijatelji« našega kmeta pod novo masko »Slovenske kmetijske stranke« kaj drugačni? Ne! Volk ostane volk, čeprav se je oblekel v ovčjo obleko. In ti ljudje ostanejo isti kot so bili, njihovo delo bo isto, kakor do zdaj, da razdvajajo vrste slovenskega kmeta, pri tem pa delajo za centralizem in za velike proračune, 13 in še več milijard dinarjev velike. Preje so nas spravljali le pod Srbe, tja so nas s svojimi glasovi za centralistično ustavo spravili. Zdaj nas hočejo spraviti še pod Hrvate, ker so se zvezali z Radičem na politično življenje in na politično smrt. Naj se zvežejo z njim na politično smrt!

Slovenski kmet gleda,

kako ga hočejo nekdanji samostojneži znova prevartiti. Nič več se ne bo dal. Slovenski kmet ne gre dvakrat na led tem političnim licam, ki so zakrivali svojo nesamostojnost s tem, da so se imenovali samostojne in hočejo zdaj zakriti svojo »hrvaško« odvisnost s tem, da se imenuje »Slovenska kmetijska stranka«. Slovenskemu kmetu je dovolj tega sramotnega slepomišljenja in zato bo slovenski kmet s temi ljudmi, čeprav so se skrili pod novo marelo, končno popolnoma obračunal.

Naš obračun.

Naš obračun je velik. Kdo naj pregleda škodo, ki nam jo je povzročila centralistična ustava? Kdo naj prešteje one kmetije, ki se bližajo vsled novega proračuna — polomu? Skoro vsak kmet se na tihem boji, kaj bo, kaj bo z njegovim gospodarstvom zavoljo te nove obremenitve po velikem proračunu. Vsa ta bremena slovenskega kmeta — so dolgovi, ki jih je povzročila rajna Samostojna. Proti tem nima pokazati prav ničesar. In tako je sklenil slovenski kmet: Prav tako, da je te Samostojne enkrat za vselej konec. A za naprej bomo preprečili take nove prevare.

Na delo!

Po naših vaseh je treba iti na delo. S tisoči in tisoči izvodi »Domovine« se skušajo razdvajati sklenje ne vrste slovenskega kmeta. Zopet od druge strani, a v istem, hoče »Kmetijski list« doseči med slovenskimi kmeti razdor. Ker Žerjavov lim in z njim namazana »Domovina« ne vlovi več slovenskega kmeta, misli g. Pucelj, da se ga bo dalo vloviti kakor neumno muho na Radičev lim! Kaj še! Slovenski kmet bo zavrnil te največje škodljivce svojih koristi, pa naj pridejo sami govorit med njega, ali pa mu zastoj pošiljajo svoje liste.

Mirna bi bila, in če bi ga potem tudi nikdar več ne videla. Saj ga ni bila vredna, ona sebična, domišljava, ošabna, on pa plemenit, velikodušen, nesebičen —.

Ampak — saj ni bilo mogoče —!

Kar je bilo storjeno, se ni dalo več popraviti. Le pokora ji je še ostala —. Pokora do smrti —.

Kako dolgo je sedela in mislila svoje tožne misli, sama ni vedela.

Zbudilo jo je čudno šuštenje v goščavi.

Pogledala je krivšku. Slonce je bilo že globoko v popoldnevu, jata ptičev je kriče krožila nad drevjem. Sicer pa je bilo vse mirno.

Pa odkod to čudno šuštenje —?

Obrnila se je.

Izprva sama ni vedela, kaj je pravzaprav tisto tamle, kakih pet korakov od nje, napol v goščavi, napol obsevano od poznega solnca.

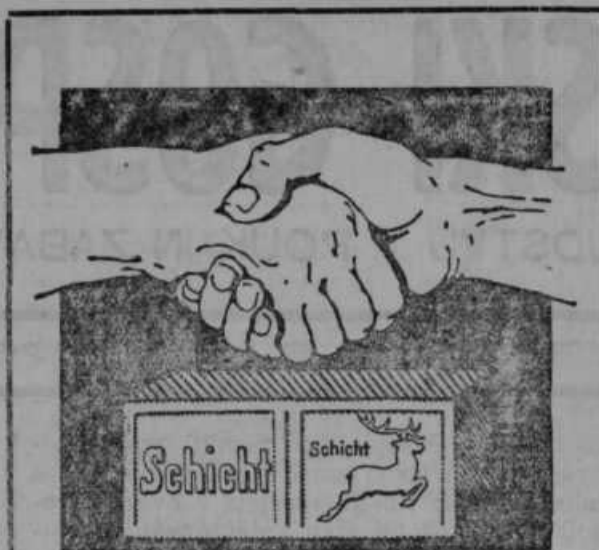
Rumeno je bilo, sključeno je ležalo ob tleh in dvoje zlobnih mačjih oči je žarelo vanjo.

Par sekund sta se nepremično gledala, Ine in pošast.

Nato pa se je Ine zavedla —.

Tisto tamle je bil lev —. Na skok se je pripravljala, sedaj bo planil —.

Nič ni kriknila, srce ji je zastalo, kolena so se ji zašibila. »Trzan —!« ta je bila njena zadnja misel. Zakrila si je obraz in se nezavestna zgrudila.

Nerazdružna sta Jelen in Schicht,

znaka edino pravega Schichtovega mila.
Jedro in jamstvo čistosti in izbornosti.
Varuha perila in rok.
Sovražnika truda in muke.

Ne verujte nikomur, da je drugo milo „prav tako dobro“! Ostanile pri tem, kar se je skozi 77 let izkazalo za najboljšo.

Pa tako delo je le enostransko. Ni dovolj, da se slovenski kmet teh »prijateljev« obrani, treba mu je pravih, zvestih prijateljev, ki se ne izpreminjajo kakor aprilovo vreme. Taki zvesti prijatelji pa so našemu kmetu naša Slovenska Ljudska Stranka, njegovi poslanci in njeni listi. Delo za kmeta samega je, če delamo za moč svoje stranke, za razširjenje strankinega časopisja. In da se bo javno pokazalo, kako slovenski kmet odklanja novo politično prevaro, naj se zopet to-le: V vsako kmetijsko hišo spravimo »Slovenskega Gospodarja«, ki je 60 let vedno enako zvest slovenskemu kmetu, ki ga bo tudi zdaj vodil v boljše bodočnost! To je naš prvi odgovor, drugi pa še pridejo ob svojem času!

Prijateljem dr. Ant. Medveda.

Več kot eno leto je preteklo, odkar nas je zapustil ljubitelj našega naroda, naš prijatelj in vzgojitelj prof. dr. Anton Medved.

Vsak, ki je poznal pokojnikovo blago srce in darežljivo roko, bo rad verjel, da mu iz skromne zapuščine ni bilo mogoče postaviti nagrobnega spomenika, kakoršnega si zasluži. »Čemu mi na grob kameniti spomenik?« tako je pač rajni mislil sam o sebi.

Zato pa je častna dolžnost vseh, ki smo in ki ste poznali dr. Medvedovo osebo in njegovo vsestransko, nesebično delo, da svojemu učitelju in vzgojitelju,

Ob istem času sta se pol ure niže v džungli sprla profesor Porter in gospod Filander.

Brskajoč po zemlji je namreč zagledal profesor Porter kost. Koj je planil nanjo, jo ogledoval najprvo skozi očala, potem pa si je pomaknil očala na čelo in jo ogledoval še brez njih, momljal svoj »Jako značilno —!«, ščipal kost z nohtom, jo povohal, nato pa jo pomolil Filandru.

»Tale človek je živel pred najmanj dvatisoč leti!« je dejal slovesno. »Prvovrstna kost! Podaril jo bom zgodovinskemu muzeju v Belimori.«

Tudi gospod Filander si je kost ogledal, popraskal po njej z nohtom, jo povohal, se namuznil, pa vključ temu spoštljivo dejal:

»Dovolite, gospod profesor, da vam ugo —.«

Gospod profesor se je upravičeno raztogotil.

»Kaj —? Vi se drznete ugovarjati znanstveni sodbi vseučiliškega profesorja —? To je razžaljenje, hudo razžaljenje! Predložil bom zadevo koj danes vseučiliškemu profesorskemu zboru in pred njim se bodete zagovarjali!«

»Dovolite, gospod profesor! Saj vas nisem hotel žaliti! Niti pravzaprav ugovarjati nisem mislil. Vsaj glede starosti ne. Reči sem le hotel, da tale kost ni človeška, ampak da je živalska.«

Gospod profesor je hotel nekaj odgovoriti, pa vzelo mu je besedo. Z odprtimi usti in širokimi očmi je buljil

prijatelju in odličnemu kulturnemu delavcu postavimo dostojen spomenik, ki naj bo živa priča naše in narodove hvaležnosti do nepozabnega zaslužnika.

Podpisani odbor se obrača na vse prijatelje pok. dr. Antona Medveda s prošnjo, da prispevajo za njegov nagrobni spomenik. Prispevki se naj pošiljajo po razposlanih položnicah ali pa naravnost na naslov kanonik Franc Moravec, Maribor.

Odbor:

Dr. Vekoslav K u k o v e c, minister v p. — Dr. Josip L e s k o v a r, župan mesta Maribor. — Franc M o r a v e c, kanonik. — Monsignor Janez K. V r e ž e, profesor. — Asozjij R e z m a n, profesor.

Javna zahvala Radiću.

Slovenski vinogradniki smo dolžni, da se Radiću in njegovi vladi kar najtopleje zahvalimo za njegovo »kmetijsko delo« v vladi. Kajti on nam je oskrbel, da bomo morali letos modro galico za 1.32 D pri kg dražje plačevati kot bi jo sicer, ker toliko znaša nova carina na galico. In za to carino je glasoval Radič in Kelemina in Pucelj, sami prijatelji — vinogradnikov. Naša dolžnost je, da se jim za to javno »delo« za kmeta vinogradnika tudi javno zahvalimo. Naša javna zahvala bo pa v tem, da ne bomo nikdar več poslušali Radičevih agentov, ki hoče nas enako za nos vleči kot Hrvate. In da se bo ta »zahvala« res poznala, bo vsak vinogradnik naročil »Slov. Gospodarja«, glasilo Slovenske ljudske stranke, ki edina stoji na braniku pravice in koristi slovenskega kmeta.

Kaj je novega?

Duhovniške spremembe. Gospod Jurij Mihael Pribožič, duhovnik za kaplana pri Sv. Tomažu pri Ormožu; gospod Jožef Hauko, kaplan v Murški Soboti za kaplana v Beltince; gospod Ivan Greif, kaplan v Turnišču ostane istotam.

Blagoslovitev treh novih zvonov. Pri križni kapeli v Hočah bodo blagoslovljeni prihodnjo nedeljo, ob 9. uri tri novi, bronasti zvonovi. K tej cerkveni slovesnosti se vljudno vabljene domačini in sosedi.

Novice od Sp. Sv. Kungote. Na belo nedeljo se je zbralo na našem griču ljudi kakor že gotovo dolgo ne. Blagoslovila sta se namreč dva nova zvona. Še isti dan se je zvonilo Temerlovi hčerki, naslednji dan pa bivšemu okrajnemu ekonomu Alojziju Matjašiču, ki je tri leta potrpežljivo prenašal svojo bolezen. Naj počiva v miru!

Hiralnica v Muretincih. Preteklo soboto, dne 24. aprila t. l. se je v Muretincih oglasila komisija agrarnega ministrstva, na čelu ji gospod inšpektor agrarnega ministrstva iz Beograda, dr. Tašner. — Ogledali so si grad ter zemljišče. Ta ogled je bil informativnega značaja, vendar s tem uspehom, da se je ugotovila potreba hiralnice ter ugodnost vseh pogojev za uresničenje hiralnične akcije v doglednem času. — Pri zadnjem občnem zboru je pa hiralnično društvo razširilo svoj namen v toliko, da se bo ustanovila poleg hiralnice tudi sirotišnica za občinske sirote.

v tajnika, gledal kost pa spet gospoda Filandra, končno pa je vendarle prišel do sape.

»Ni — človeška, ampak — živalska?« je začel. »Jako značilno —! Zelo značilno —! Gospod Filander, vi torej ne poznate človeške kosti od živalske —? Gospod, mojega potrpljenja je konec! Vaše ugovarjanje sem se prenašal, vaših neumnosti pa ne morem več! Nočem več! Kaj bi rekli moji vseučiliški tovariši, če bi zvedeli, da imam tajnika, ki niti človeške kosti od živalske ne zna ločiti!

Gospod Filander, s tem trenutkom vas odpuščam iz službe! Še danes poberite svoje reči pa pojdite! Takega človeka ne maram pod streho! Z Bogom!«

Mirno je govoril, užaljen ponos je donel iz njegovih besed. Obrnil se je, pomahal s kostjo prezirljivo po zraku in dostojanstveno odkorakal po gozdu. Seve v čisto napačno smer.

»Gospod profesor!« je klical za njim odstavljeni tajnik. »Gospod profesor, dovolite —! Niste na pravi poti! Tod morate, če hočete h koč!«

Gospod profesor se je jezno obrnil.

»Vaše mnenje zame ni prav nič merodajno! Obdržite ga zase!«

In izginil je med drevjem.

Gospod Filander je majal z glavo, nekaj časa stal in omahoval, pa stopil za njim.

»Velik križ je s starim gospodom!« je mrmral. »Toda obljubil sem Ini, da bom čuval nad njim —.«